

فهرست مطالب

۷	حیس، روان پزشکی، زندان (۱۹۷۷)
۵۳	ایران: روح یک جهان بی روح (۱۹۷۹)
۷۱	فیلسوف نقاب دار (۱۹۸۰)
۸۵	خود کمینه گرا (۱۹۸۲)
۱۰۷	ساختارگرایی و پسا ساختارگرایی (۱۹۸۳)
۱۴۷	نظامی محدود در برابر تقاضایی نامحدود (۱۹۸۳)
۱۷۳	موسیقی معاصر و مخاطبان (۱۹۸۳)
۱۸۷	زیبایی شناسی زیستن (۱۹۸۴)
۱۹۷	دغدغهی حقیقت (۱۹۸۴)
۲۱۵	بازگشت اخلاق (۱۹۸۴)

متن حاضر گفت‌وگویی است میان میشل فوکو و دیوید کوپر، ژان-پی-یر فی، ماری-آدیل فی و مارین زکا که در نشریه‌ی شانز شماره‌های ۲۲ و ۲۳، ویژه‌ی دیوانگی محصور شده (اکتبر ۱۹۷۷) به چاپ رسید. این گفت‌وگو پس از مبارزه‌ی ویکتور فاینبرگ برای آزادی ولادیمیر بریسوف از بیمارستان روان‌پزشکی ویژه در لنینگراد انجام گرفت. نشریه‌ی شانز و شماری از روشنفکران هم‌چون دیوید کوپر و میشل فوکو و سازمان‌های گوناگون از این مبارزه حمایت کردند.

دیوید کوپر [David Cooper] (۱۹۳۱-۱۹۸۶) پزشک و روان‌پزشک که به همراه آر. دی لینینگ، مکتب انگلیسی ضد-روان‌پزشکی را بنیان نهاد. او نهاد روان‌کاوی را به شدت مورد انتقاد قرار می‌دهد و آن را نهادی می‌داند که خشونت را بر فرد اعمال می‌کند.

ژان-پی-یر فی [Jean-Pierre Faye] (متولد ۱۹۲۵) نویسنده، فیلسوف و سردبیر نشریه‌ی شانز. او با حمایت دولت سوسیالیست فرانسوا میتران، کولژ انترناسیونال دو فیلولوژی [مدرسه‌ی بین‌المللی فلسفه] را بنیان گذارد. ژان-پی-یر فی به دلیل انتشار کتاب [Langages totalitaires] زبان‌های تمامیت‌خواه [در جهان انگلوساکسون به خوبی شناخته شده است.

ماری-آدیل فی [Marie-Odile Faye] دستیار سردبیر نشریه‌ی شانز.

مارین زکا [Marine Zeca] همکار دیوید کوپر.

متن فارسی ترجمه‌ای است از متن اصلی به زبان فرانسوی:

"Enfermement, psychiatrie, prison", entretien avec David Cooper, Jean - Pierre Faye, Marie-Odile Faye, Marine Zeca, *Change*, nos 22-23: *La Folie encerclée*, octobre 1977, pp. 76-110.

و ترجمه‌ی انگلیسی آن:

Confinement, Psychiatry, Prison, translated by Alan Sheridan, in *Michel Foucault, Politics, Philosophy, Culture*, pp. 178-270.

ژان-پی-یر فی: ... این تداخل میان دو عرصه - یعنی عرصه‌ی ضد روان‌پزشکی انگلیسی و عرصه‌ی محبوس کردن مخالفان («کسانی که به گونه‌ای دیگر می‌اندیشند») که تو هم اکنون توصیف کردی - [به عبارتی] این دو واقعیت چنان بنیادین و چنان به مسئله‌ی مرکزی اندیشه‌ی تو نزدیک‌اند که به نظرم می‌رسد با تو نمی‌توان به آن‌ها نیندیشید.

پس مسئله عبارت است از ارتباط بدیهی میان نقد ضد روان‌پزشکانه‌ی انگلیسی با واقعیت سرکوب روان‌پزشکانه‌ی «ویژه».

فاینبرگ^۱ به ما توضیح می‌دهد که این تاریخ وحشتناک «به آرامی» آغاز شد: در واقع، این پدیده یک فراورده‌ی جایگزین استالینسم بود که به ویژه پس از سخنرانی خروشچف و در پی کنگره‌ی بیستم، به منزله‌ی «روند آزادسازی» آغاز شد. این پدیده بی‌شبهت به شیوه‌ی تولد تیمارستان در آن چشم‌اندازهایی که تو توصیف می‌کنی نیست: پس از سرکوب وحشیانه‌ی «دیوانه‌ی» به زنجیر کشیده شده در سلول، اصلاحات پنیل^۲ یعنی آزاد کردن زنجیرشدگان [زندان] بیستر^۳ روی داد... فرهنگ مصور جدید لاروس در حدود پایان سده‌ی نوزدهم این آزادسازی را به منزله‌ی «انقلابی راستین در درمان دیوانگان» توصیف کرد... اما تو

۱. Victor Fainberg، یهودی اهل اتحاد شوروی که به دلیل اعتراض به بورش سال ۱۹۶۸ به چکسلواکی به بیمارستان روان‌پزشکی لنینگراد فرستاده شد.
۲. Philippe Pinel (۱۷۴۵-۱۸۲۸)، پزشک فرانسوی که روان‌شناسی مدرن را بنیان گذارد. روش درمانی او بر پایه‌ی مطالعه‌ی سیستماتیک بیماران بالینی استوار بود. او جداسازی و نظارت را «درمان اخلاقی» بیماران روانی می‌دانست و روش‌های ملایم را جایگزین خشونت‌های اعمال شده بر این بیماران کرد.